

Sygn. akt X GC 1393/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marzena Wagnowska
Protokolant:	Stażysta Marcelina Szychowska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. oddała powództwo ,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych)) tytułem zwrotu kosztów procesu .

Sygn. akt X GC 1393/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 1 września 2014 r. powódka (...) spółka akcyjna w S. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w Ł. kwoty 24.496,21 złotych wraz z odsetkami liczonymi od dnia 4 października 2011 r. oraz kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając zgłoszone żądanie powódka wskazała na zawiązanie konsorcjum z B. Sp. z o. z siedzibą w S. celem realizacji zadania pn. „Przebudowa trybuny południowo-zachodniej w ramach przebudowy stadionu OSiR przy ul. (...) w Ś.”. W ramach zawartych umów (...) sp. z o.o. dostarczyła Liderowi Konsorcjum (powódce) Gwarancję ubezpieczeniową właściwego usunięcia wad i usterek do polisy nr (...) - (...) z dnia 9 listopada 2007 r.; w której to pozwana jako Gwarant była zobowiązana do nieodwołalnej i bezwarunkowej zapłaty roszczeń powódki z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek przez B. Sp. z o. z siedzibą w S. do kwoty 24.496,21 złotych. Dalej powódka podniosła, że w okresie obowiązywania gwarancji wystąpiły usterki, które mimo wystosowanego wezwania i zakreślonego terminu nie zostały usunięte przez Partnera Konsorcjum. Na tej podstawie powódka pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. wezwała pozwaną jako Gwaranta do zapłaty kwoty 24.496,21 złotych z tytułu udzielonej gwarancji. Pozwana odmówiła spełnienia świadczenia z uwagi na przekroczenie 90 dni liczonych od wyznaczonego terminu do usunięcia stwierdzonych usterek.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 października 2014 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Szczecinie X Wydział Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości.

W skutecznie złożonym sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała, że zgodnie z treścią gwarancji ubezpieczeniowej nr 953- (...) z dnia 9 listopada 2007 r. udzieliła powódce jako beneficjentowi stosownej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia usterek przez zobowiązanego - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. powstałych przy realizacji zadania „Przebudowa trybuny południowo-zachodniej w ramach przebudowy stadionu OSiR przy ul. (...) w Ś.” na kwotę 24.496,21 złotych w okresie od dnia 3 września 2008 r. do dnia 2 września 2011 r. Nie negowała także faktu wezwania do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej pismem datowanym na dzień 31 sierpnia 2011 r. Podniosła jednak, że zgodnie z treścią pkt 6 udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej przedmiotowe wezwanie do zapłaty winno być podpisane przez osoby właściwie umocowane w imieniu Beneficjenta i złożone w okresie ważności gwarancji, nie później niż 90 dni od daty powstania należności, pod rygorem odmowy zapłaty gwarantowanych należności. Pozwana w oparciu o powyższy zapis decyzją z dnia 20 września 2011 r. odmówiła wypłaty odszkodowania. Zdaniem pozwanej wezwania kierowane przez powódkę do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej jednoznacznie zakreślały termin do usunięcia stwierdzonych usterek na dzień 15 października 2010 r., a zatem wezwanie do wypłaty kwoty gwarancyjnej zostało złożone po upływie terminu określonego w pkt 6 gwarancji. Złożone przez powódkę odwołanie i przeprowadzona ponowna analiza zebranej dokumentacji nie doprowadziło do zmiany stanowiska pozwanej. Nadto w ocenie pozwanej wezwanie do zapłaty wysłane przez powódkę do zobowiązanego określało jedynie rodzaj stwierdzonych wad bez wskazania sposobu ich usunięcia. Kolejne zaś wezwania do usunięcia usterek datowane na dzień 15 listopada 2010 r. i 9 grudnia 2010 r. w ogóle nie określały żadnego terminu. Wskazane okoliczności świadczą o niezachowaniu przez powódkę wymogów formalnych realizacji gwarancji, co uprawniało pozwaną do odmowy wypłaty odszkodowania. Jednocześnie pozwana wskazała, że ponowna analiza przebiegu postępowania likwidacyjnego i załączonej do pozwu dokumentacji pozwalała na stwierdzenie o naruszenie przez powódkę pkt 6 i 7 lit. b) gwarancji, a także o wystosowaniu żądania zapłaty po terminie ważności gwarancji, bowiem pismo z dnia 31 sierpnia 2011 r. dotarło do placówki pozwanej dopiero w dniu 13 września 2011 r., gdzie okres obowiązywania kończył się z dniem 2 września 2011 r.

W piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2015 r., stanowiącym odpowiedź na zarzuty zawarte w sprzeciwie, powódka wskazała na brak podstaw do stwierdzenia powstania należności wcześniej niż w terminie 90 dni od złożenia wezwania do zapłaty. Powódka bowiem do pisma z dnia przedłożyła kserokopię faktury nr (...) z dnia 29 sierpnia 2011 r. wystawionej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. tj. podmiot dokonujący ostatecznie usunięcia stwierdzonych wady i usterek, co do których usunięcia zobligowany był (...) sp. z o.o. Podniosła, że w decyzji z dnia 23 stycznia 2012 r. nie wskazano na brak wypełniana przestanki z pkt 6 gwarancji, a jedynie na niespełnienie warunków formalnych określonych w pkt 7b gwarancji. Podobnie w decyzji pozwanej z dnia 5 czerwca 2012 r. W zakresie zaś stwierdzenia braku spełnienia pkt 7 lit. b) gwarancji powódka podkreśliła, że jako beneficjent gwarancji nie była w stanie wskazać technologii usunięcia wad i usterek, bowiem przedmiotowa technologia miała dopiero zostać ustalona z Inwestorem. Zaznaczono, że brak możliwości określenia sposobu naprawy spowodowana była wyłącznie tym, że roboty wykonane przez (...) Sp. z o.o. zostały zrealizowane na tyle wadliwie, że nie przetrwały dwóch lat użytkowania, co w konsekwencji wymagało gruntownej naprawy, a nie jedynie pobieżnych i nieskomplikowanych poprawek.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2007 r. powódka (...) spółka akcyjna w S. zawiązała konsorcjum z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. dla realizacji zadania pn. „Przebudowa trybuny południowo-zachodniej w ramach przebudowy stadionu OSiR przy ul. (...) w Ś.”. W konsorcjum powódka pełniła funkcję Lidera Konsorcjum, zaś (...) sp. z o.o. siedzibą w S. - Partnera Konsorcjum. Inwestorem zadania była zaś Gmina M. Ś. (zwana dalej Zamawiający). Zgodnie z zawartymi umowami (...) sp. z o.o. wykonywała roboty na trybunie południowo - zachodniej stadiony OSiR przy ulicy (...) w Ś..

Dowód: umowa Konsorcjum z dnia 2.08.2007 r., k. 23-24,

umowa nr (...) z dnia 24.08.2007 r. wraz z załącznikiem w postaci karty gwarancyjnej oraz aneksu nr (...), k. 25-34v,

umowa o roboty dodatkowe nr (...) z dnia 27.06.2008 r., k. 35-37,

umowa o roboty uzupełniające nr (...) z dnia 27.06.2008 r., k. 38-40,

umowa realizacyjna nr 506-709/ (...)/07 z dnia 27.08.2007 r. wraz z aneksami, k. 41-48v,

umowa realizacyjna o roboty dodatkowe nr 506-709-01/ (...)/08 z dnia 27.06.2008 r., k. 49-50,

umowa realizacyjna o roboty uzupełniające nr 506-709-02/ (...)/08 z dnia 27.06.2008 r., k. 51-52.

W ramach zawartych umów (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. dostarczyła powódce Gwarancję ubezpieczeniową właściwego usunięcia wad i usterek do polisy nr (...)- (...) z dnia 9 listopada 2007 r.; w której to pozwana (...) spółki akcyjnej w Ł. jako Gwarant zobowiązała się nieodwołalnie i bezwarunkowo do zapłaty roszczeń powódki z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek przez Zobowiązanego do kwoty 24.496,21 złotych. Zgodnie z pkt 6 udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej „Wezwanie do zapłaty powinno być podpisane przez osoby właściwie umocowane w imieniu Beneficjenta i złożone w okresie ważności gwarancji, jednak nie później niż 90 dni od daty powstania należności, pod rygorem odmowy zapłaty gwarantowanych należności.” W pkt 7 lit b gwarancji wskazano natomiast, że: „Do wezwania należy dołączyć potwierdzone za zgodność z oryginałem kopię skierowanego do Zobowiązanego wezwania do usunięcia ujawnionych wad i usterek, w którym określono rodzaj wad oraz sposób i termin ich usunięcia, wraz z potwierdzeniem wysłania”. Jednocześnie w pkt 9 gwarancji strony ustaliły, że wezwanie nie spełniające określonych w gwarancji ubezpieczeniowych wymogów formalnych w pkt 6 i 7 będzie bezskuteczne; tylko kompletne wezwanie do zapłaty otrzymane przez pozwaną w terminie jej ważności będzie skutkowało powstaniem obowiązku wypłaty gwarantowanej należności. Strony w pkt 4 gwarancji określiły termin zapłaty sumy gwarancyjnej na 30 dni od daty skierowania wezwania do Gwaranta.

Zgodnie z podpisanym aneksem nr (...) z dnia 3 września 2008 r. gwarancja obejmowała okres od dnia 3 września 2008 r. do dnia 2 września 2011 r.

Dowód: gwarancja ubezpieczeniowa właściwego usunięcia wad i usterek do polisy nr (...)- (...) z 9 listopada 2007 r., k. 53-53v,

aneks nr (...) z dnia 3.09.2008 r., k. 54,

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie XII Wydział Gospodarczy w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XII GU 99/09 ogłosił upadłość (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. obejmującą likwidację jej majątku.

Dowód: odpis (...) sp. z o.o., k. 55-58,

W okresie ważności wystawionej gwarancji ubezpieczeniowej pismem z dnia 16 września 2010 r. Gmina M. Ś. działając jako Zamawiający zawiadomił powódkę o wystąpieniu usterek polegających na odpajaniu i pękaniu warstwy wyrównawczej trybuny i wyznaczył przegląd gwarancyjny. Powódka wezwała Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej do udziału w wyznaczonym przeglądzie gwarancyjnym na dzień 24 września 2010 r..

Dowód: pismo z dnia 16.09.2010 r. wraz z dokumentacją fotograficzną, k. 59-63v,

pismo powódki z dnia 17.09.2010 r., k. 64,

Dnia 24 września 2010 r. przedstawiciel Gminy M. Ś. wraz z powódką dokonali przeglądu gwarancyjnego w wyniku którego stwierdzone zostały usterki i termin do ich usunięcia do 30 lipca 2011 r. W przeglądzie nie uczestniczył przedstawiciel Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Dokonane ustalenia znalazły odzwierciedlenie w Protokole Przeglądu Gwarancyjnego z dnia 24 września 2010 r. W zastrzeżeniach do protokołu wskazano, iż wykonawca do 29 października 2010 r. przedstawi zamawiającemu (inwestorowi) technologię naprawy do akceptacji

Pismem z dnia 1 października 2010 r. powódka poinformowała upadłą spółkę o dokonany przeglądzie, przekazała protokół z przeglądu oraz wezwała Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej do nadesłania w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października 2010 r. technologii naprawy wad wraz z oświadczeniem o podjęciu się dokonania naprawy wskazując, że po jego bezskutecznym upływie powódka będzie uprawniona do usunięcia wad na koszt i ryzyko upadłego. Syndyk masy upadłości w wyznaczonym terminie nie dostarczył żądanej technologii naprawy, jak również nie złożył stosowanego oświadczenia. Poinformował jedynie pismem z dnia 11 października 2010 r. o ogłoszeniu upadłości spółki (...) sp. z o.o. i związanej z tym możliwości zgłaszania wierzytelności w stosunku do upadłego. W tych okolicznościach powódka przystąpiła do wykonywania napraw, o czym poinformowała Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej pismem z dnia 15 listopada 2010 r. Ponowne pismo z dnia 9 grudnia 2010 r. wystosowane do Syndyka Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie zawierało określenia terminu do usunięcia stwierdzonych usterek, a jedynie oświadczenie o konieczności samodzielnego wykonania naprawy w przypadku braku czynnego udziału Partnera Konsorcjum.

Ostatecznie powódka zleciła wykonanie napraw trzeciemu podmiotowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., który wystawił w tym zakresie fakturę Vat nr (...) z dnia 29 sierpnia 2011 r. na kwotę 26.002,20 złotych brutto.

Dowód: protokół Przeglądu Gwarancyjnego z dnia 24.09. 2010 r., k. 65-65v,

pismo powoda z dnia 1.10.2010 r., k. 66,

pismo syndyka z dnia 11.10. 2010 r., k. 67,

pismo powoda z dnia 15.11.2010 r., k. 68,

pismo powoda z dnia 9.12.2010 r. wraz z załącznikiem, k. 69,

fakturę Vat nr (...), k. 88.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 24.496,21 złotych z tytułu udzielonej gwarancji wskazując, że upadła spółka (...) sp. z o.o nie usunęła wad i usterek ujawnionych w okresie obowiązywania gwarancji. Wskazane pismo zostało złożone w tym samym dniu w przedstawicielstwie pozwanej w S.. W odpowiedzi pozwana w decyzji wydanej dnia 20 września 2011 r. odmówiła spełnienia świadczenia wynikającego z gwarancji wskazując, że wezwanie do zapłaty powinno zostać do niej skierowane w terminie 90 od dnia powstania należności tj. od 15 października 2010 r. Od wydanej przez pozwaną decyzji powódka pismem z dnia 27 października 2011 r. złożyła odwołanie. wraz z pismem powódka przedłożyła pozwanej kserokopię faktury nr (...) z jednoczesnym wskazaniem, że nie była zobowiązana do udokumentowania powstania należności nie później niż 90 przed dniem wezwania do zapłaty. Pozwana po ponownym przeanalizowaniu sprawy decyzją z dnia 23 stycznia 2012 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w zakresie odmowy wypłaty odszkodowania w ramach realizacji gwarancji ubezpieczeniowej. Jednocześnie pozwana wskazała, że w treści wezwania do zapłaty wysłanego przez powódkę do zobowiązanego zostało określono jedynie rodzaj stwierdzonych wad bez wskazania sposobu ich usunięcia. Kolejne zaś sporządzane w tym zakresie wezwania powódki z dnia 15 listopada 2010 r. i 9 grudnia 2010 r. nie zakreślały

żadnego terminu Syndykowi Masy Upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w upadłości likwidacyjnej.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 31.08.2011 r. z załącznikami, k. 70-84,

pierwsza strona wezwania z dnia 31.08.2011 r. wraz z prezentata pozwanej, k. 127,

decyzja z dnia 20.09.2011 r., k. 85,

wezwanie do zapłaty z dnia 27.10.2011 r. wraz z kopią faktur fakturę Vat nr (...), k. 86-89,

decyzja pozwanego z dnia 23.01.2012 r., k. 90,

decyzja pozwanej z dnia 5 czerwca 2012 r., k. 125-126.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podstawą roszczenia zgłoszonego w pozwie była umowa gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek do polisy nr (...) - (...) z 9 listopada 2007 r., gdzie powódka występowała jako beneficjent natomiast pozwana działała jako gwarant. Na jej podstawie pozwana gwarantowała nieodwołalnie i bezwarunkowo na zasadach określonych w gwarancji zapłatę powódce kwoty do wysokości 24.496,21 złotych z tytułu roszczeń dotyczących nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek ujawnionych w okresie ważności gwarancji po podpisaniu protokołu zdawczo-odbiorczego, które nie zostały zaspokojone przez wykonawcę. Wymieniona gwarancja została udzielona celem zabezpieczenia roszczeń z tytułu należytego wykonania umów zawartych przez powódkę z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w przedmiocie wykonania robót budowlanych w inwestycji „Przebudowa trybuny południowo-zachodniej w ramach przebudowy stadionu OSiR przy ul. (...) w Ś.”. Żądanie powódki obejmowało kwotę 24.496,21 złotych stanowiącej wysokość sumy gwarancyjnej.

Stanowisko pozwanej zaprezentowane w sprzeciwie w głównej mierze opierało się na niewypełnieniu przez powódkę zapisów umowy gwarancji ubezpieczeniowej w zakresie braku spełniania wymogów formalnych określonych w pkt 6 i 7 gwarancji, co skutkowało odmową jej wypłacenia.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że gwarancja ubezpieczeniowa jako jeden z dopuszczalnych przejawów aktywności ubezpieczycieli została podana w art. 3 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej w katalogu czynności ubezpieczeniowych oraz w dziale II ust. 15 załącznika do ustawy dotyczącego typizowania ryzyk ubezpieczeniowych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1996 r., wydanego w sprawie o sygn. akt II CRN 38/96 (OSNC 1996/9/122), przedmiotem działalności zakładów ubezpieczeń (zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 805 § 1 k.c. ubezpieczycieli) może być także udzielanie przez te zakłady gwarancji samoistnych, nieodwołalnych, bezwarunkowych i płatnych na pierwsze żądanie. Samoistność gwarancji oznacza istnienie abstrakcyjnej więzi prawnej pomiędzy wystawcą gwarancji (gwarantem) a jej odbiorcą (beneficjentem, gwarantariuszem), niezależnej od stosunku podstawowego łączącego ubezpieczyciela ze zleceniodawcą gwarancji oraz niezależną od stosunku prawnego łączącego beneficjenta ze zleceniodawcą (por. uchwałę pełnego składu (...) z dnia 28.04.1995 r., III CZP 166/94, OSNC 1995/10/135). Wskazać przy tym należy, że zobowiązanie wynikające z udzielenia gwarancji posiada charakter nieakcesoryjny. Nadto w relacji pomiędzy gwarantem a zleceniodawcą gwarancji nawiązanie stosunku prawnego gwarancji może nastąpić w ramach ogólnej swobody kontraktowania w rozumieniu art. 353 § 1 k.c. Z kolei w relacji pomiędzy gwarantem a beneficjentem gwarancji nawiązanie stosunku prawnego gwarancji następuje poprzez złożenie przez ubezpieczyciela jednostronnego oświadczenia woli o udzieleniu uprawnionemu takiej gwarancji (por. M. Olechowski, Charakter prawny gwarancji bankowej, Państwo i Prawo 1997, z. 6, s. 72-77). Udzielenie zatem gwarancji nieodwołalnej, bezwarunkowej prowadzi do powstania silnej i stabilnej więzi prawnej, w ramach której odpowiedzialność gwaranta nie jest uzależniona od żadnego zdarzenia przyszłego i niepewnego (warunku w rozumieniu art. 89 kc), a gwarant zapewnia uprawnionemu wypłatę umówionej sumy od razu

po zgłoszeniu przez niego stosownego żądania. W praktyce udzielenie gwarancji służy z reguły ustanowieniu na rzecz uprawnionego zabezpieczenia jego wiarygodności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2005 r., sygn. akt IV CSK 112/05, wskazał, że złożenie żądania zapłaty o odpowiedniej treści i z odpowiednimi dokumentami w przewidzianym w umowie gwarancji czasie od powstania wypadku gwarancyjnego oraz w okresie ważności gwarancji może być jedną z przesłanek powstania odpowiedzialności gwaranta.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego pozwalała stwierdzić, że strony nie kwestionowały faktu udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej do polisy Nr (...) - (...). Pozwana nie kwestionowała również ujawnienia się wad w pracach wykonanych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

W tym miejscu należy wskazać, że do elementów przedmiotowo istotnych gwarancji należą określenie przedmiotu zobowiązania gwaranta, a więc wskazanie rezultatu, który gwarancja zabezpiecza, jak również uprawnienia jakie z niej wynikają przez wskazanie kwoty pieniężnej (sumy gwarancyjnej), którą gwarant zobowiązuje się zapłacić. Na jej podstawie gwarant zobowiązuje się do zapłaty drugiej stronie (beneficjentowi) oznaczonej sumy pieniężnej, jeśli - z powodu niewykonania na jego rzecz oznaczonego świadczenia przez inną osobę - złoży on gwarantowi żądanie zapłaty o określonej treści i w określonej formie oraz - ewentualnie - spełni inne jeszcze w umowie wskazane formalne przesłanki zapłaty. Umowa określa ponadto zazwyczaj termin, w ciągu którego beneficjent powinien zgłosić żądanie zapłaty, po którego bezskutecznym upływie obowiązek gwaranta wygaśnie (G. Tracz, „Umowa Gwarancji”, s. 103, Komentarz do Kodeksu cywilnego pod redakcją K. Pietrzykowskiego, 2004 r., teza 23, część III, rozdział IX, par. 55).

Wobec treści przedłożonych dokumentów Sąd uznał za słuszne w niniejszej sprawie stanowisko pozwanej. Zapisy udzielonej gwarancji jednoznacznie wskazywały jakie roszczenie i z jakiego tytułu podlega zabezpieczeniu oraz z jakiej umowy. W sposób wyraźny określone zostały również wymogi jakie powinno spełniać pismo powódki stanowiące wezwanie do zapłaty. Przy dokonywaniu analizy postanowień umowy gwarancji należało kierować się zasadami wykładni językowej i celowościowej. Sąd ocenił zatem za słuszne twierdzenie pozwanej, że nie zostały spełnione wymogi formalne wezwania określone w pkt 6 gwarancji. Zapis w pkt 6 w sposób jednoznaczny wskazywał, że wezwanie winno zostać skierowane do Gwaranta nie później niż w ciągu 90 dni od daty powstania należności, pod rygorem odmowy zapłaty. Wskazana przy tym należność stanowiła (zgodnie z pkt 2 gwarancji) roszczenie powódki jako beneficjenta w stosunku do zobowiązanego z tytułu nie usunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek ujawnionych w okresie gwarancji. Zważyć należy, że bezspornym w niniejszej sprawie pozostawał fakt stwierdzenia usterek w pracach zobowiązanego już we wrześniu 2010 r. Powyższe znalazło potwierdzenie w sporządzonym protokole z dnia 24 września 2010 r. Skoro zatem powódka pismem z dnia 1 października 2010 r. wezwała zobowiązanego z tytułu gwarancji do usunięcia wad i wskazania technologii naprawy w terminie do 15 października 2010 r., to uznać należało, iż z chwilą bezskutecznego upływu tego terminu kształtowało się uprawnienie powódki do skierowania żądania wypłaty sumy gwarancyjnej. W ocenie Sądu bowiem wówczas powstało roszczenie powódki określone w pkt 2 gwarancji. Technologiczne określenie sposobu niwelacji stwierdzonych usterek stanowiło pierwszy etap podjętych prac naprawczych. Powyższe znajdowało potwierdzenie zarówno w sporządzonym protokole, jak i w pismach powódki. Rozmiar bowiem uszkodzeń był na tyle znaczny, że w pierwszej kolejności zaistniała potrzeba dookreślenia sposobu ich naprawy i jego zaakceptowania przez inwestora. Skoro zatem zobowiązany już na tym etapie odmawiał współpracy to zasadnym było przyjęcie, że kolejne kroki (podjęcie naprawy) również nie zostaną zrealizowane. Słusznie zatem przyjęła pozwana, że od momentu bezskutecznego upływu terminu wskazanego w wezwaniu z dnia 1 października 2010 r. tj. od 15 października 2010 r., bieg rozpoczął 90 dniowy okres zakreślony w gwarancji. W tych okolicznościach Sąd uznał, że termin podany w pkt 6 gwarancji nie został przez powódkę zachowany.

W ocenie Sądu wymogi formalne wezwania w ramach udzielonej gwarancji zostały dookreślone przez strony i stanowiły podstawę do jej wypłaty. Z przedłożonych zaś dokumentów nie wynikał żaden inny termin, od którego należało przyjąć ukształtowanie się roszczenia obciążającego pozwaną z tytułu udzielonej gwarancji. Powódka w tym

zakresie nie przedłożyła żadnych skutecznych dowodów. Bez wątpienia zaś obowiązek dowodowy stosownie do treści art. 6 k.c. obciążał powódkę.

Dodatkowo w ocenie Sądu zapisy udzielonej gwarancji nie uzależniały jej wypłaty od potwierdzenia poniesienia szkody z tytułu nie usunięcia wad przez zobowiązanego. W tym zakresie skutecznym było samo złożenie wezwania do zapłaty zgodnego z określonymi w umowie wymogami formalnymi w okresie udzielonej gwarancji. Wskazane w przedmiotowej umowie zapisy jednoznacznie wskazywały od spełnienia jakich wymogów formalnych pozostaje uzależniona wypłata udzielonej gwarancji. Zdaniem Sądu każdy dodatkowy dokument nie wymieniony w umowie jako konieczny załącznik dla skutecznego wezwania do zapłaty nie mógł stanowić podstawy do wypłaty sumy gwarancyjnej w przypadku braku spełniania zakreślonych warunków formalnych. Sąd przy tym zauważa, że strony same w ramach swobody zawierania umów ukształtowały wskazane wyżej zapisy. Zgodnie zaś z zaprezentowanym przez Sąd Najwyższy stanowisku w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III CK 155/04 gwarant może podnosić zarzut niewypełnienia przez beneficjenta określonych w gwarancji obowiązków. Pozwana bowiem jako gwarant nie badała merytorycznej słuszności żądania zapłaty. Podkreślić przy tym należy, że uzyskanie tak pewnego zabezpieczenia nakłada na beneficjenta konieczność ścisłego przestrzegania warunków formalnych nałożonych na żądanie zapłaty i towarzyszące mu ewentualnie dokumenty (por. wyroku SN z dnia 25.06.1999 r., II CKN 402/98, OSNC 2000/1/16; a także M. Olechowski, Głosa do wyroku SN z dnia 25.06.1999 r., II CKN 402/98, PUG 2000, z. 7-8, s. 17).

Jednocześnie Sąd wskazuje, że nie sposób zgodzić się z twierdzeniami pozwanej w zakresie złożenia przez powódkę wezwania z dnia 31 sierpnia 2011 r. po upływie okresu obowiązywania gwarancji. Sąd na podstawie przedłożonych dowodów ustalił, że dokument ten został opatrzony prezentatą pozwanej w tym samym dniu i opatrzony podpisem. Na tej podstawie Sąd uznał za nietrafiony zarzut pozwanej o wpłynięciu przedmiotowego dokumentu dopiero w dniu 13 września 2011 r.

Niesłusznym okazał się także zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną. Wskazać należy, że roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia jako roszczenia majątkowe ulegają co do zasady przedawnieniu. Zgodnie z art. 819 § 1 k.c. termin przedawnienia wynosi trzy lata. Niezależnie jednak od uregulowań zawartych w art. 123 k.c. bieg przedawnienia przerywa się wskutek zgłoszenia roszczenia ubezpieczycielowi lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem (L. Ogiegło (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2011, s. 766; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2013 r., I ACa 192/13, LEX nr 1331002). Jednocześnie wskazać trzeba, że w myśl art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia (zob. Zdzisław Gawlik, Komentarz do art. 819 kodeksu cywilnego, LEX)

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że słuszne stanowisko pozwanej że od dnia 15 października 2010 r. należy liczyć termin określony w pkt 6 gwarancji. Za początek biegu przedawnienia uznać należy zatem uznać dzień 13 lutego 2011 r., po doliczeniu 90 dni oraz 30 dniowego terminu zapłaty zakreślonego pozwanej na dokonanie wypłaty sumy gwarancyjnej. Roszczenie zatem uległoby przedawnieniu z dniem 13 lutego 2014 r. Powódka jednak w tym okresie pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. wezwała pozwana jako gwaranta do wypłaty odszkodowania. Mając na uwadze treść art. 819 § 4 k.c. przyjąć zatem należy, że wydana przez pozwaną w odpowiedzi na powyższe wezwanie decyzja z dnia 20 września 2011 r. przerwała bieg przedawnienia. Od tego dnia termin ten biegł na nowo, a zatem pozew został wniesiony przez powódkę przed upływem przedawnienia roszczenia tj. dnia 1 września 2014 r.

Reasumując Sąd stwierdził, że powódka nie dochowała wymaganych formalności związanych z wezwaniem pozwanej do zapłaty udzielonej gwarancji w terminie 90 dni od daty powstania należności, co stanowiło podstawę do wyłączenia odpowiedzialności pozwanej z tego tytułu po myśli pkt 6 gwarancji. W związku z tym żądana w pozwie należność główna podlegała oddaleniu, co znalazło odzwierciedlenie w pkt I wyroku z dnia 29 września 2015 r.

Konsekwencją wyroku jest rozstrzygnięcie o obowiązku poniesienia kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy w myśl art. 98 k.p.c. Niezbędne koszty poniesione przez pozwaną wyniosły

2.417,00 zł (2.400,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – tytułem opłaty od pełnomocnictwa). Ponieważ powództwo zostało oddalone w całości pozwanej przysługiwał zwrot kosztów procesu od powódki. Stąd też kwotę kosztów zasądono na jej rzecz na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).